

Tot vrede geroepen

Jesaja 52:7-10

Hoe welkom is de vreugdebode
die over de bergen komt aangesneld,
die vrede aankondigt en goed nieuws brengt,
die redding aankondigt en tegen Sion zegt:
'Je God is koning!'

⁸Hoor! Je wachters verheffen hun stem,
samen barsten ze uit in gejuich,
want ze zien het met eigen ogen:
de HEER keert terug naar Sion.

⁹Breek uit in gejubel,
ruïnes van Jeruzalem,
want de HEER troost zijn volk,
hij koopt Jeruzalem vrij.

¹⁰De HEER ontbloot zijn heilige arm
ten overstaan van alle volken,
en de einden der aarde zien
hoe onze God redding brengt.

Een vreugdebode... o wat kunnen we die gebruiken !!!

Een vreugdebode die vrede brengt, die al helemaal! Een vredebode dus.

Het is u niet onbekend. Ik ben, zoals velen onder ons, moeder van een stel heerlijke, almaar ruziënde kinderen. Ik zucht van verlangen naar vrede in huis. Ze woont wel bij ons, de vrede, maar eerder verlegen, verstopt.

Ik kijk naar Het Journaal. Mishandeling in de kinderopvang, botsende brexitonderhandelingen en de man met het hoedje komt terug in beeld. Hij blies de luchthaven op.

Waarom is vrede in 's hemelsnaam zo moeilijk, terwijl iedereen ernaar verlangt? Waarom is vrede zo kwetsbaar? Ze lijkt wel van kristal.

Oorlog breekt uit, oorlog woedt, vrede *wordt* gesloten...

Hoe kun je zoiets breekbaars als vrede in deze harde wereld laten gedijen? Hoe heeft God dat uitgedacht? Hoe goed of hoe slecht... we begrijpen zijn wegen niet.

De vrede in de bijbel, de sjaloom, betekent veel meer dan afwezigheid van strijd. Licht staat ook niet alleen maar voor niet-donker. Het geeft ons zicht, warmte, veiligheid en goedheid. Zo hangt er rond sjaloom ook een bijzonder weids woordveld: eenheid, harmonie, heelheid, perfectie, welzijn, alles is betaald, alles in evenwicht. Het hele plaatje.

Streef naar vrede, streef ernaar in vrede te leven met allen. Dat lezen we in Psalm 34:15 en in Hebrëeën 12:14. Maar waar halen we de vrede? En zal de vrede zelf het halen, alleen maar door ons streven? Er zijn een paar teksten die ons op weg zetten. De vredebode in Jesaja zegt: *Je God is koning* (52:7). Psalm 46:7 vult aan: *Staak de strijd en erken dat ik God ben.* Een eyeopener: draagt ons streven de vrede uit of ons loslaten, ons vertrouwen in die God die zoveel groter is dan wij?

De Heer zal zijn volk zegenen met vrede (Psalm 29:11). Zoals de zegen druppelt de vrede vanuit de hoge hemel naar beneden, om de aarde te bevloeien en ons streven te bevruchten. Wat mooi! In die context kunnen we straks het kerstverhaal met nieuwe ogen lezen: de engelen zingen *Eer aan God in de hoogste hemel en vrede op aarde voor alle mensen die hij liefheeft* (Luc. 2:14).

Want wie zijn de mensen die hij liefheeft? Wie zijn zijn getrouwen anders, dan zij die zijn aangezicht zoeken, de mensen die in gebed naar hem toekomen, de vele mannen en vrouwen die hem kennen, die één met hem leven en die zich voeden met zijn woord? Zij zijn het tot wie de hemelse vrede neerdaalt. Jawel, kwetsbaar, kwetsbaar als een kind, afhankelijk van wie haar voedt en wie haar draagt.

Onze tekst uit de profeet Jesaja spreekt over redding/ verlossing, die ZAL komen. Het is een belofte, een zekerheid waarop je mag rekenen, waarop je mag steunen. En wat is het Hebreeuwse woord dat daar wordt gebruikt voor redding, verlossing? Hoe zeg je: God redt in het Hebreeuws? Jesjoea! Jezus!

Dat woordje komt twee keer in de tekst over de vredeboede. God brengt verlossing, verlossing van al die duisternis, van al de onvrede, van al het kwaad, verlossing van onze eigen zonde ook, van al wat bijt, van wat ons ergert, van al wat durft de vrede tegen te houden. En er is nog een woordje dat twee keer voorkomt: zien: ze zullen ze met hun eigen ogen zien, die verlossing van hier tot aan de einden der aarde, zien! Heel de wereld zal Jesjoea, Jezus zien! Als dat geen prachtige verwijzing naar kerst is!

En tussen al die woorden staat: God koopt zijn volk vrij.

Achter die belofte van God zit een grootse bedoeling die de volgelingen van Jezus pas na Pasen gaan begrijpen. God keert terug naar Sion, staat er. Sjoev. Hij draait zijn hart om, net zoals wij doen als we ons bekeren. Zo zie je dat alles, het hele evangelie in die kleine tekst al gaat spelen, de hele blijde boodschap wordt hier al bijna in zijn geheel uitgejubeld.

In Jezus' tijd klonken de bijbelse woorden trouwens niet maar sereen en rustig. De Torah werd en wordt nog steeds luid(op) gereciteerd. Het werkwoord lezen betekent ook roepen. Gods woord wordt geroepen om zich in ons leven te verwerkelijken.

Net zoals toen, die eerste dag, toen God riep: er zij licht. Het werd licht. Het licht werd werkelijkheid en maakte deel uit van het leven. Zo roept God ook vrede en het is ook niet de bedoeling dat ze daar bij Hem blijft, neen, ze moet neerdalen, in onze harten neerdalen en haar weg vinden.

Gelukkig de vredestichters, want zij zullen kinderen van God worden genoemd (Mt.5:9) De Bergrede neemt geen blad voor de mond. God roept ons om vrede te stichten, om de vrede die we uit zijn gulle hand ontvangen, te verwerkelijken bij iedere ontmoeting op ons levenspad. De vredestichters zijn Gods kinderen,

zijn erfgenamen die zijn vrede ontvangen hebben die die erfenis beleggen voor de toekomst. Dàt is pas een familiebedrijf. En daarvan mogen wij deel uitmaken, als aandeelhouders én als medewerkers. Wij zijn tot vrede geroepen. Sjaloom aleichem!

- Bewerkte gedeelten van deze tekst werden als blogtekst geplaatst op www.debijbel.nl